

Diana Geacăr

CÂND ERAU DRAGONII MICI

Cu ilustrații de Radu Răileanu

POLIROM
2023

CUPRINS

Prima lecție de zbor.....	5
Casa de pe deal.....	18
Vise rătăcite.....	25
Pictorul și Ucenicul.....	33
Podul cu vechituri.....	43
Orașul din vale.....	56
Pălăria Sfătuitoare.....	69
Pădurea Răsturnată.....	87
Castelul de Lumină.....	100
Biblioteca Pictorului.....	113
Lupa specială.....	122
Visariul.....	136
Un musafir la cină.....	146
Tărâmul fără copaci.....	155
Ucenicul.....	172
Copacul Dorințelor.....	181

Cele două fete povesteau cu aprindere, când pe rând, când una peste cealaltă, căutând să ajungă mai repede la final. La sfârșit, Omăt, pe care Bruma îl adusese din camera lui după multe rugăminți, era singurul care nu-și putea închipui un vârtej vorbitor.

— Omăt, nu era cu adevărat un vârtej. Era o Spaimă. Ce nu înțelegi? a spus Izma.

— Tu de unde știi dacă n-ai văzut-o?

— Păi am simțit-o. Cred. Am simțit frigul și amețeala. Dar apoi mi-am amintit de jocul ăla... Ia zi, Mugur, n-am dreptate?

— Ba da. De obicei, Spaimele...

— Vezi? a spus Izma repede, uitându-se la Omăt.

— Ce să-ți povestesc! a pufnit Omăt, trăgându-și fesul mov până la sprâncene.

— Mai bine îmi povestești de ce ne-ai lăsat singure. Unde-ai dispărut?

— Ei, am urcat în pod.

— În pod? De ce?

— Ei, să văd dacă mai găsesc ceva pe-acolo. Vreun lucru rămas de la tata.

— Și? Ai găsit ceva?

— Un cufăr vechi cu un copac desenat pe el.
Dar înăuntru am dat peste păpușile tale stricate.

Și peste mulți păianjeni. Au fugit care încotro când am ridicat capacul. Unul s-a învârtit ca un titirez până a ajuns sub patul vechi din pod. Cred că era Moțuleț, știi, l-am căutat o groază săptămâna trecută. Prin toată casa l-am căutat.

Lui Omăt îi plăcea foarte mult să se joace pe calculator și să colecționeze păianjeni. Erau tot mai rari acolo, în orașul Rogva. Când găsea unul în curtea lor era chiar un eveniment. Nu-i ținea mult în cameră, doar câteva zile, până le găsea un nume. Dar nu ajungea să-i elibereze în iarba albastră, pentru că toți reușeau, habar n-avea cum, să scape din borcan. Păianjenii erau mari cât palma lui Omăt, e adevărat, dar chiar erau în stare să deșurubeze capacul? Pentru că de fiecare dată îl găsisese pus pe birou, lângă borcanul gol, iar Izma jura că nu știe nimic despre asta.

De Moșuleț îi plăcuse cel mai mult lui Omăt. Era mov, la fel ca fesul lui, cu un moț indigo în creștetul capului, și avea mulți ochi galbeni, curioși, care îl priveau cu atenție pe băiat când se juca la calculator, deși ar fi trebuit să-și facă tema. Își ridica două picioare din față, lungi și păroase, de parcă îl felicita și-l încuraja să ajungă la nivelul următor. Părea foarte interesat de tot ce făcea Omăt. Și se zbârlea tot când mama băiatului intra în cameră și-i spunea acestuia să mai iasă pe-afară, la joacă.

— Dar n-a răspuns când l-am strigat. A, și mai era Umbra.

Însă Umbra nu era importantă acum, se gândea Bruma.

— Mugur, ce voiai să spui despre Spaime? a zis ea, întrerupându-i pe cei doi frați.

— Voiam să spun că aici, de obicei, Spaimele își fac apariția sub formă de vârtejuri. De-asta v-a luat tatăl vostru puterile de vrăjitori, Omăt. Sub formă de vârtejuri, nu vă pot face nimic. Cum zicea și mama voastră: dacă nu le puteți auzi sau vedea, nu vă pot răni. Și mai voiam să-ți spun, Bruma, că sunt mândru de tine. Ai făcut o treabă grozavă.

Buclele blonde îi căzuseră pe frunte, umbrindu-i ochii violet, strălucitori.

— Mugur, voiam să-ți arătăm ceva. Am găsit în pod o pălărie. Când am pus-o pe cap, am auzit gândurile tatălui lor. Dar ei n-au putut, a zis Bruma dându-și după ureche șuvița albă.

Omăt și-a lăsat capul în jos.

— Hm. Și voi ce-ați auzit? a spus Mugur.

— Mult zgomot. Dar l-am simțit. Adică i-am simțit bucuria sau supărarea...

Izma s-a oprit, încercând să-și amintească. De câte ori era gânditoare, ochii ei verzui-albăstrui se hotărau la prima culoare, luând o nuanță intensă de mătasea-broaștei.

— Mda. Și după cum ați descris lupta cu Spaima... Bruma, cred că tu ești traducătoare, a spus Mugur trecându-și mâna prin păr.

— Poftim?!

— Da, traducătoare. Ești ca o pânză, ca o lupă, ca un filtru, cum vrei să-i spui. Ceilalți oameni doar simt Spaima, tu vezi prin ele, le găsești slăbiciunile. Au rămas foarte puțini traducători în lumea asta. Traducătorii și vrăjitorii făceau o echipă grozavă. Erau de neînving.

A făcut o scurtă pauză. Stând pe pat, Izma își răsucea moșul între degete, Omăt se scărpină în cap, prin fesul mov, Bruma se așezase pe un scaun și acum se uita țintă la Mugur.

— În fine. Am venit mai devreme, pentru că trebuie să ne grăbim și pentru că... cineva m-a chemat, a spus el zâmbind și uitându-se la Bruma. Atacurile s-au înmulțit. Tot mai multe Vise au început să dispară. Partea de est a orașului e complet albă,

iar spre nord, Visele lipsesc cu desăvârșire. Fuseseră trimise să păzească toate casele, dar s-au rătăcit pe drum, așa că oamenii de-acolo au rămas fără apărare. Sunt foarte triști, se ceartă mereu și au început să-și piardă culorile. Devin maronii. Acum avem și un ajutor: pălăria Sfântuitorului. Se știe că toate hainele pe care le poartă un om sunt îmbibate cu gândurile, dorințele și visele acestuia, așa că va fi ca și cum l-am avea aici, cu noi. Și Bruma o să ne fie de mare ajutor traducându-ne tot ce-i spune pălăria. Și voi sunteți de mare ajutor, Izma și Omăt.

— Noi ce trebuie să facem? Care e rolul nostru? l-a întrebat Izma.

— Important e că suntem împreună. Noi toți trebuie să facem ceva și cât se poate de repede. De acord?

— De acord! au spus toți.

— Bruma, pune-ți pălăria, te rog. Spune-ne ce auzi.

Bruma a dat din cap, a luat pălăria maronie de pe masă și a închis ochii. De data asta erau două voci. Două voci care discutau aprins: